

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL N. R. 2016-06-10 SKUNDO**

2016 m. rugpjūčio 10 d. Nr. S- 160 (7-110/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Martynas Endrijaitis – pranešėjas
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovei
mokesčių mokėtojui nedalyvaujant

Vaidutei Raišytei-Žiemienei
N. J.

2016 m. liepos 12 d. posėdyje išnaginėjusi N. R. (toliau – Pareiškėjas) 2016 m. birželio 10 d. skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas) 2016 m. gegužės 11 d. sprendimo Nr. 1A-191, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas 2016-05-11 sprendimu Nr. 1A-191 patvirtino Vilniaus teritorinės muitinės 2016-02-17 sprendimą Nr. 2TR-19-0010, kuriuo Pareiškėjui įregistruota mokestinė prievolė muitinei: 446 Eur maitas, 1 031 Eur importo pridėtinės vertės mokestis (toliau – PVM), 264 Eur PVM delspinigiai ir 10 proc. dydžio 148 Eur maito ir PVM bauda.

Skundžiamame sprendime nurodoma, jog Vilniaus teritorinė muitinė, atsižvelgdama į VĮ Regitros pateiktus duomenis apie 2013 m. įregistruotus automobilius, kurie iki registracijos Lietuvoje buvo registruoti Šveicarijoje, atlikusi paiešką muitinės turimoje duomenų saugykloje dėl automobilio „BMW X5“, (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini), pirmosios registracijos data – 2000-07-01, nustatė, kad šis automobilis nedeklaruotas Lietuvos muitinėje. Vilniaus teritorinė muitinė nustatė, kad automobilis nuosavybės teise priklauso ir yra įregistruotas J. I. vardu.

Nurodoma, jog ginčo automobilio registracijos metu buvo pateiktas šveicariškas transporto priemonės registracijos dokumentas ir automobilio pirkimo–pardavimo sutartis. Sutartyje nurodyta, kad pardavėjas yra Pareiškėjas, pirkėja – J. I. Automobilio registracijos metu taip pat buvo pateikta 2013-10-16 sąskaita Nr. 44307, kurioje nurodyta, kad

automobilio pardavėjas yra įmonė „O.S.A“ (duomenys neskelbtini), pirkėjas – Pareiškėjas, automobilio pardavimo suma – 2 100 Eur.

Vilniaus teritorinė muitinė, įvertinusi susidariusią situaciją, 2015-07-31 raštu Nr. (9.2/49)-2V-16401 įpareigojo Pareiškėją pateikti informaciją dėl automobilio įvežimo į Europos Sąjungą, taip pat nurodyti, ar automobiliui buvo įforminta importo deklaracija ir ar buvo sumokėti importo mokesčiai. Pareiškėjas atsakymo į minėtą raštą mokesčių administratoriui nepateikė.

Nurodoma, jog Vilniaus teritorinė muitinė 2015-10-27 raštu inicijavo užklauso pateikimą Prancūzijos muitinės tarnybai. Muitinės departamentas 2016-01-08 raštu Nr. (20.4/10)3B-214 išsiuntė užklausą Prancūzijos muitinės tarnybai. 2016-02-03 Muitinės departamente gautas Prancūzijos muitinės tarnybos atsakymas, kuriame nurodyta, kad ginčo automobilis neužfiksuotas muitinės duomenų bazėje, taip pat nurodyta, kad jokia transporto priemonė nurodytu kėbulo numeriu nebuvo užfiksuota kaip vogta.

Vilniaus teritorinė muitinė, įvertinusi nustatytas aplinkybes, 2016-02-17 sprendimu Nr. 2TR-19-0010 pripažino Pareiškėją skolininku muitinei ir įregistravo jam 1 889 Eur mokestinę prievolę. Pareiškėjas, nesutikdamas su šiuo Vilniaus teritorinė muitinės sprendimu, pateikė skundą Muitinės departamentui, nuroydamas, kad 2013-10-16, būdamas Prancūzijoje, iš įmonės „O.S.A“ įsigijo Prancūzijoje deklaruotą automobilį. Šiems teiginiams pagrįsti Pareiškėjas papildomai centriniam mokesčių administratoriui pateikė automobilio pirkimo–pardavimo sutartį ir sąskaitą faktūrą.

Muitinės departamentas nurodo, jog nagrinėjamu atveju ginčas kilęs dėl automobilio „BMW X5“ (duomenys neskelbtini) importo į Bendrijos muitų teritoriją ir mokesčių sumokėjimo. Nurodo, jog ginčo atveju taikytinas 1992-10-12 Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2913/92, nustatantis Bendrijos muitinės kodeksą, (toliau – Bendrijos muitinės kodeksas), 1993-07-02 Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 2454/93, išdėstantis Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas, (toliau – Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatos), 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymas Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ).

Muitinės departamentas pažymi, jog nors Pareiškėjas skunde centriniam mokesčių administratoriui teigė, kad automobilis pirkimo metu buvo deklaruotas Prancūzijos muitinėje, tačiau jokių tokių teiginį patvirtinančių dokumentų (pavyzdžiui, muitinės deklaracijos ar mokesčių sumokėjimą patvirtinančių dokumentų) Pareiškėjas nepateikė. Pareiškėjo Muitinės departamentui papildomai pateikta automobilio pirkimo–pardavimo sutartis neįrodo, kad minėtam automobiliui buvo įforminta muitinės deklaracija.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad 2016-02-03 Muitinės departamente gautas Prancūzijos muitinės tarnybos atsakymas į Muitinės departamento 2016-01-08 užklausą, kuriame, kaip jau buvo minėta, nurodyta, jog automobilis neužfiksuotas muitinės duomenų bazėje, taip pat nurodyta, kad jokia transporto priemonė, nurodytu kėbulo numeriu, nebuvo užfiksuota kaip vogta.

Muitinės departamentas nurodo, kad Pareiškėjo pateiktoje sąskaitoje faktūroje Nr. 44307 nurodyta, jog automobilis yra skirtas eksportui, joje nėra apskaičiuotas PVM, nepridėti mokėjimą patvirtinantys dokumentai.

Pažymima, kad Pareiškėjas pripažįsta, jog ginčo automobilį pardavė J. I. Šį faktą patvirtina 2013-11-27 transporto priemonės pirkimo–pardavimo sutartis.

Skundžiamame sprendime nurodoma, jog, vadovaujantis Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 1 dalies a punktu, importo skola muitinei atsiranda neteisėtai įvežant į Bendrijos muitų teritoriją importo muitais apmokestinamas prekes, o skolininkais laikomi: 1) neteisėtai įvežęs tokias prekes; 2) bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas; 3) bet

kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai.

Vietos mokesčių administratorius, vadovaudamasis Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka, atsižvelgdamas į faktines aplinkybes (Pareiškėjas pagal 2013-10-16 sąskaitą Nr. 44307 nusipirko automobilį „BMW X5“, (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini), kurio pardavimo dokumente pardavėjas įmonė „O.S.A“ nurodė, jog transporto priemonė skirta eksportui; paskutinė šios transporto priemonės registracija – Šveicarijos Konfederacijoje), padarė išvadą, kad Pareiškėjas turėjo galimybę, taip pat ir pareigą išsiaiškinti su prekių pardavėju automobilio įvežimo į Europos Sąjungą aplinkybes ir ar automobilis buvo deklaruotas muitinėje. Tačiau Pareiškėjas mokesčių administratoriui nepateikė įrodymų (dokumentų, informacijos), kad ginčo automobilis į Bendrijos muitų teritoriją buvo įvežtas teisėtai, t. y. kad automobilis buvo deklaruotas muitinėje, už jį apskaičiuoti ir sumokėti importo muitai ir mokesčiai. Todėl Vilniaus teritorinė muitinė pripažino Pareiškėją skolininku muitinei ir dėl neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežto bei muitinėje nedeklaruoto automobilio „BMW X5“ (duomenys neskelbtini) įregistravo skolą muitinei.

Muitinės departamentas skundžiamame sprendime atkreipia dėmesį į tai, kad Pareiškėjas nei Vilniaus teritorinei muitinei, nei Muitinės departamentui nepateikė sandorio vertei ir jos elementams pagrįsti reikalingų dokumentų (mokėjimo kvito ar banko pavedimo kopijos), todėl daroma išvada, jog prekės muitiniam įvertinimui sandorio vertės metodus netaikytas pagrįstai. Jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnį, ji turi būti nustatoma paėiliui taikant Bendrijos muitinės kodekso 30 straipsnio 2 dalies a, b, c, d punktus iki pirmojo punkto, pagal kurį šią vertę įmanoma nustatyti. Muitinės departamento vertinimu, Vilniaus teritorinės muitinės sprendime muitinio įvertinimo metodai ir mokesčių apskaičiavimo pagrindai aptarti išsamiai, todėl nėra pagrindo pakartotinai jų aptarinėti.

Pareiškėjas su Muitinės departamento sprendimu nesutinka.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjas nesutinka su Muitinės departamento teiginiu, kad jis mokesčių administratoriui nepateikė sandorio vertei ir jos elementams pagrįsti reikalingų dokumentų (mokėjimo kvito ar banko pavedimo kopijos). Teigiama, kad Pareiškėjas muitinei pateikė visus jo turimus dokumentus, gautus iš automobilio pardavėjo, t. y. naudotos transporto priemonės sutartį, pardavimo pažymėjimą (kurį pildo buvęs savininkas), sąskaitą faktūrą, kurioje nurodyta automobilio vertė 2 100 Eur. Papildomai užklausęs automobilio pardavėją, Pareiškėjas gavo pardavėjo 2016-06-06 liudijimą, kuriame įmonė „O.S.A“ patvirtino, jog ji perpirko transporto priemonę „BMW“ iš bendrovės „S“ SA, įregistruotos Ženevoje, ir kad šis automobilis sugedo Prancūzijoje (variklis HS).

Pareiškėjas nurodo, jog tai, kad už Prancūzijoje – Europos Sąjungos šalyje, įsigytą transporto priemonę reikės sumokėti muitą ir kitus su tuo susijusius mokesčius jis nežinojo. Apie tai netgi nebuvo informuotas, kai transporto priemonė buvo registruojama VĮ Regitroje. Pabrėžiama, kad Pareiškėjas minėtą automobilį įsigijo Prancūzijoje, jo neįvežė iš Šveicarijos Konfederacijos į Europos Sąjungą. Pareiškėjas nežinojo, ar pardavėjas, įsigijęs minėtą automobilį iš Šveicarijos įmonės, jį deklaravo muitinėje, ar jam buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti, išleidžiant į laisvą apyvartą ir vidaus vartojimui vienu metu, privalomi sumokėti importo mokesčiai. Pareiškėjo teigimu, parduodamas jam ginčo automobilį, pardavėjas patikino, jog viskas yra tvarkoje, nieko papildomai mokėti nereikės. Todėl dokumentų, patvirtinančių, kad automobiliui „BMW X5“ Europos Sąjungoje buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo

mokesčiai, muitinei pateikti Pareiškėjas negalėjo, nes tokių dokumentų neturėjo. Pareiškėjas buvo įsitikinęs, kad, įvežant transporto priemonę iš Prancūzijos į Lietuvą, jokių mokesčių ir muitų papildomai mokėti nereikės. Pažymima, kad tai buvo pirmasis atvejis, kai Pareiškėjas automobilį įsigijo Prancūzijoje.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 7 punkte įtvirtintą Bendrijos prekės sąvoką, teigia, kad nagrinėjamu atveju svarbu yra tai, jog ginčo automobilį Pareiškėjas įsigijo iš Prancūzijos įmonės Prancūzijoje, kuri yra Europos Sąjungos narė ir kurios prekės patenka į Bendrijos prekių kategoriją. Kaip jau buvo minėta, tai, ar Prancūzijos įmonė, įsivežusi automobilį į Prancūziją ir parduodama jį Pareiškėjui, buvo sutvarkiusi visas muitinės procedūras (išleidžiant automobilį į laisvą apyvartą), sumokėjo visus reikiamus mokesčius, Pareiškėjui nebuvo žinoma.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, konstatuoja, jog Vilniaus teritorinė muitinė nepagrįstai teigė, kad į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas ir 2013-11-27 registruotas Lietuvoje, bet Lietuvos Respublikos muitinėje nedeklaruotas, ginčo automobilis laikytinas neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežta preke pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnį.

Skunde Pareiškėjas nesutinka su prekės – automobilio „BMW X5“, muitinės vertės nustatymu. Nurodoma, jog Vilniaus teritorinė muitinė, apskaičiuodama prekės muitinę vertę, vadovavosi Bendrijos muitinės kodekso 31 straipsniu ir rėmėsi duomenimis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, t. y. taikė Muitinės departamento aprobuoto VŠĮ „Emprekis“ leidžiamo elektroninio žinyno „Autotransporto kainos Lietuvoje“ (www.emprekis.lt) duomenis (2013 m. spalio mėn.). Tuo tarpu, Pareiškėjo vertinimu, nagrinėjamu atveju ginčo automobilio muitinė vertė turėjo būti apskaičiuota, taikant sandorio vertės metodą pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 ir 30 straipsnių nuostatas. Teigiama, jog aplinkybė, kad minėtas automobilis buvo įsigytas iš Prancūzijos įmonės už sąskaitoje nurodytą kainą, nepaneigta. Automobilio su sugedusiu varikliu įsigijimo kaina yra 2 100 Eur, o ne kaip nurodoma Vilniaus teritorinės muitinės sprendime, kurį patvirtino Muitinės departamentas, 4 462,62 Eur. Daroma išvada, jog maito bei importo mokesčiai turėjo būti skaičiuojami nuo Pareiškėjo nurodytos oficialiuose dokumentuose nurodytos kainos, t. y. nuo 2 100 Eur automobilio įsigijimo kainos, ir sudaryti: 210 Eur maitas ir 441 Eur PVM. Atitinkamai, Pareiškėjo teigimu, turėtų būti mažinami ir priskaičiuoti delspinigiai bei baudos: PVM delspinigiai turėtų būti 113 Eur (pradelsta 854 d. x 0,03 (delspinigių dydis) x 441 Eur (PVM suma), o 10 proc. dydžio bauda už deklaruojamų mokesčių nedeklaravimą – 65 Eur (21 Eur už maito mokesčio ir 44 Eur už PVM nedeklaravimą).

Taip pat Pareiškėjas, vadovaudamasis MAĮ 141 straipsnio 1 dalies ir 100 straipsnio nuostatomis, daro išvadą, kad jis atleistinas nuo baudos ir delspinigių mokėjimo, nesant Pareiškėjo kaltės dėl padaryto pažeidimo. Pareiškėjo teigimu, nagrinėjamu atveju jis buvo suklaidintas ginčo automobilio pardavėjo, kuris nurodė, kad jokių papildomų mokesčių už automobilį mokėti nereikės. Pareiškėjas pažymi, jog tai buvo pirmas ir vienintelis atvejis, kuomet jis 2013 m. įsigijo automobilį Prancūzijoje ir, jį atgabėjęs į Lietuvą, suremontavo bei pardavė. Pareiškėjo vertinimu, laikytina, kad automobilio įvežimo iš trečiųjų šalių jis nedeklaravo dėl paprasčiausio žmogiško suklydimo, nes, kaip minėta, automobilį įsigijo Prancūzijoje, kuri yra Europos Sąjungos narė, o automobilio pardavėjas patikino Pareiškėją, jog, įsigyjant automobilį Europos Sąjungoje, jokių importo mokesčių mokėti nereikia. Pabrėžiama, kad netgi automobilį registruojant Lietuvoje apie kažkokius mokėtinus mokesčius ar deklaravimą muitinėje niekas neminėjo. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Pareiškėjas daro išvadą, jog šiuo atveju jo kaltės dėl padaryto pažeidimo nėra.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, vadovaudamasis MAĮ, PVM įstatymo, Bendrijos muitinės kodekso nuostatomis, prašo Mokestinių ginčų komisijos prie

Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) panaikinti Muitinės departamento 2016-05-11 sprendimą Nr. 1A-191, priimant naują sprendimą – įregistruoti Pareiškėjui mokestinę prievolę muitinei: 210 Eur muitą ir 441 Eur PVM, šių sumų sumokėjimą išdėstant vienerių metų laikotarpiui, kas mėnesį iki einamojo mėnesio 10 d. mokant po 53,50 Eur, skaičiuojant nuo Komisijos sprendimo priėmimo dienos. Taip pat Pareiškėjas prašo Komisijos atleisti jį nuo baudos ir delspinigių mokėjimo.

Komisija konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas. Muitinės departamento 2016-05-11 sprendimas Nr. 1A-191 naikintinas ir Pareiškėjo skundas perduotinas Muitinės departamentui nagrinėti iš naujo.

Mokestinis ginčas šioje byloje kilo dėl mokestinės prievolės muitinei įregistravimo Pareiškėjo atžvilgiu teisėtumo ir pagrįstumo.

Byloje nustatyta, jog ginčo automobilis „BMW X5“ (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini), kurį Pareiškėjas 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi pardavė J. I., kurios vardu minėta transporto priemonė buvo registruota Lietuvoje, iki registracijos Lietuvoje buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje. Vilniaus teritorinė muitinė, nustačiusi, kad šį automobilį į Lietuvą įvežė Pareiškėjas, tačiau jis nepateikė muitinei dokumentų bei informacijos, patvirtinančios, kad ginčo automobiliui Bendrijoje buvo įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai, 2016-02-17 sprendimu Nr. 2TR-19-0010 pripažino Pareiškėją skolininku muitinei pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauką ir nuo automobilio „BMW X5“ nustatytos muitinės vertės (4 462,62 Eur) apskaičiavo ir įregistravo Pareiškėjui 1 889 Eur mokestinę prievolę muitinei. Muitinės departamentas skundžiamu 2016-05-11 sprendimu Nr. 1A-191 patvirtino minėtą Vilniaus teritorinės muitinės sprendimą.

Pareiškėjas skunde Komisijai iš esmės neginčijo pačios mokestinės prievolės teisėtumo fakto, t. y. neginčijo, jog už ginčo transporto priemonę privalo būti sumokėti importo mokesčiai, bet laikėsi pozicijos, kad prievolė sumokėti šiuos mokesčius kyla Prancūzijos įmonei „O.S.A.“, kuri Pareiškėjui pardavė automobilį. Tuo tarpu Pareiškėjas negali būti laikomas skolininku muitinei, nes jis automobilį įsigijo Europos Sąjungos valstybėje narėje – Prancūzijos Respublikoje, iš pastarosios šalies įmonės „O.S.A.“, ir jo įsigijimo metu nežinojo apie neteisėtą šios transporto priemonės įvežimą į Bendrijos muitų teritoriją.

Taip pat Pareiškėjas skunde Komisijai pateikė nesutikimo argumentus dėl ginčo automobilio muitinės vertės nustatymo bei išreiškė prašymą atleisti nuo skirtos baudos ir apskaičiuotų delspinigių mokėjimo.

Komisija, atsižvelgusi į tai, jog nagrinėjamoje byloje Pareiškėjas yra pareiškęs konkrečius ir aiškius reikalavimus, mokestinį ginčą nagrinėja šių reikalavimų ribose.

Pasisakant, ar pagrįstai mokesčių administratorius Pareiškėją pripažino skolininku muitinei, nagrinėjamoje byloje pirmiausiai yra aktualus Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukos taikymo ir aiškinimo klausimas. Pasisakydama šiuo aspektu, Komisija pažymi, kad pagal minėtą teisės normą skolininkais muitinei tampa asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai.

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT), kuris, vadovaudamasis 1999-01-14 Administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 (2016-06-02 įstatymo Nr. XII-2399 redakcija) 15 straipsniu, formuoja vienodą administracinių teismų praktiką aiškinant ir taikant įstatymus bei kitus teisės aktus, 2011-11-18 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-143-2619/2011, paskelbtoje „Administracinė jurisprudencija“

Nr. 22, 2011, aiškindamas Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukoje įtvirtintą normą, nurodė, jog iš šios normos loginės konstrukcijos matyti, kad joje nustatytos dvi kumuliatyvios (t. y. turinčios egzistuoti kartu) sąlygos asmenį pripažinti skolininku: pirma, šie asmenys turi būti įsigiję arba laikę neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes ir, antra, šių prekių įsigijimo arba gavimo metu jie žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog jos (prekės) buvo įvežtos neteisėtai. Netenkinant bent vienos iš šių sąlygų, asmuo negali būti pripažįstamas privalančiu mokėti importo skolą muitinei (importo muitus) minėtos nuostatos pagrindu. Išplėstinė teisėjų kolegija minėtoje nutartyje taip pat nurodė, jog, vertinant, ar yra tenkinama antroji sąlyga, pirmiausia pastebėtina, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas yra pažymėjęs, jog pripažinimui „skolininku“ Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtraukos prasme taikomos sąlygos, pagrįstos subjektyviu vertinimu, t. y. fiziniai arba juridiniai asmenys turėjo sąmoningai įsigyti arba laikyti neteisėtai įvežtas prekes. Šie faktoriai tam tikrais atvejais neleidžia asmens laikyti skolininku (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans*, C-414/02, 27 ir 28 p.; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov* ir kt., C-195/03, 40 p.). LVAT pastebėjo, kad iš ginčo teisiniams santykiams taikytinų teisės normų, matyti, jog, sprendžiant neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtas prekes įsigijusio ir (arba) laikiusio asmens pripažinimo muitinės skolininku klausimą, Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauka nereikalauja įrodyti, kad asmuo tikrai žinojo, jog įsigyja (gauna) neteisėtai į pastarąją teritoriją įvežtas prekes. Aptariamai sąlygai muitinės skolai atsirasti pakanka nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog asmuo turėjo žinoti, kad įsigijo (gavo) ir (arba) laikė prekes, kurios buvo įvežtos neteisėtai. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas dėl Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos frazės „yra pagrindo manyti, turėję žinoti“ 2011-11-17 sprendime byloje *Oliver Jestel* prieš *Hauptzollamt Aachen*, C-454/10, yra pažymėjęs, kad minėta frazė nurodo į rūpestingą ir apdairų subjektą (22 p.).

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, jog tam, kad Pareiškėjas būtų laikomas skolininku muitinei, privalu nustatyti dvi kartu egzistuojančias sąlygas: pirma, Pareiškėjas įsigijo neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtą automobilį ir, antra, šio automobilio įsigijimo metu žinojo arba yra protingas pagrindas manyti, kad turėjo žinoti, jog šis automobilis buvo įvežtas neteisėtai.

Byloje nustatyta, jog Prancūzijos įmonė „O.S.A.“ 2013-10-16 išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 44307 Pareiškėjui dėl transporto priemonės „BMW X5“ (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini) pardavimo. Šiame dokumente pardavėjas nurodė, jog transporto priemonė skirta eksportui, jos kaina – 2 100 Eur. „O.S.A.“ minėtą automobilį „BMW X5“ pagal naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį įsigijo 2013-10-17 iš Šveicarijos įmonės „S“ SA. Ginčo automobilis Pareiškėjui buvo perleistas 2013-10-22 pagal automobilio perleidimo deklaraciją. Pareiškėjas automobilį „BMW X5“ 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi už 7 000 Lt (2 027 Eur) pardavė J. I. Pastaroji, 2013-11-27 pateikdama VĮ Regitrai prašymą Nr. 10114194 dėl transporto priemonės registracijos, be minėtos 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutarties ir draudimo liudijimo (poliso) pateikė transporto priemonės registravimo Šveicarijos Konfederacijoje dokumentą Nr. 600797165. VĮ Regitrai automobilis buvo pateiktas su Šveicarijos Konfederacijos (CHE) valstybinio numerio ženklu (duomenys neskelbtini).

Taigi byloje esantys dokumentai patvirtina faktą, jog prieš įregistruojant ginčo transporto priemonę Lietuvos Respublikoje, paskutinė šios transporto priemonės registracijos vieta buvo Šveicarijos Konfederacija, kuri nėra Europos Sąjungos narė, todėl iš šios šalies importuojamoms prekėms yra taikomi muitinės formalumai, nustatyti Bendrijos muitinės kodekse bei Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatose.

Svarbu pažymėti, jog Vilniaus teritorinė muitinė užklausė Prancūzijos muitinę, ar automobilis „BMW X5“ (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini) buvo deklaruotas Prancūzijos muitinėje išleidimo į laisvą apyvartą muitinės procedūrai ir sumokėti importo mokesčiai. Prancūzijos muitinės tarnyba 2016-01-25 rašte nurodė, kad ginčo automobilis neužfiksuotas muitinės duomenų bazėje.

Atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes, patvirtinančias, jog Pareiškėjo iš Prancūzijos įmonės įsigytas ir J. I. Lietuvos Respublikoje parduotas ginčo automobilis į Europos Sąjungos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai (nedeklaravus muitinėje, neiforminus importo deklaracijos ir neapskaičiavus bei nesumokėjus išleidžiant į laisvą apyvartą ir vidaus vartojimui vienu metu privalomus sumokėti importo mokesčius), darytina išvada, kad pirmoji būtina sąlyga pripažinti Pareiškėją skolininku muitinei yra įrodyta.

Sprendžiant klausimą, ar Pareiškėjas turėjo žinoti apie automobilio „BMW X5“ įvežimo iš Šveicarijos Konfederacijos į Europos Sąjungos muitų teritoriją neteisėtumą, privalu nustatyti, kad yra protingas pagrindas manyti, jog jis turėjo žinoti, kad įsigijo transporto priemonę, kuri buvo įvežta neteisėtai. Ši bylai reikšminga subjektyvaus pobūdžio aplinkybė nustatyti, vertinant byloje esančius objektyvius įrodymus, nustatytų objektyvių aplinkybių visumą.

Pareiškėjas skunde Komisijai teigė, jog ginčo automobilį įsigijo iš Prancūzijos įmonės, todėl laikyti, kad ši transporto priemonė buvo neteisėtai įvežta į Europos Sąjungos muitų teritoriją, jis neturėjo pagrindo. Tačiau, Komisijos vertinimu, tai, jog Pareiškėjo ketinamo įsigyti (ir įsigyto) automobilio techniniame pase buvo nurodyta, kad ši transporto priemonė yra registruota Šveicarijos Konfederacijoje (CHE), Prancūzijos įmonė „O.S.A.“ 2013-10-16 Pareiškėjui išrašytoje sąskaitoje faktūroje Nr. 44307 dėl transporto priemonės „BMW X5“ (kėbulo Nr. duomenys neskelbtini) pardavimo nurodė, jog transporto priemonė skirta eksportui, Pareiškėjui turėjo sukelti pagrįstų abejonių, ar automobilis į Europos Sąjungos teritoriją įvežtas teisėtai. Pareiškėjas, veikdamas rūpestingai ir atidžiai, privalėjo su minėto automobilio pardavėju „O.S.A.“ išsiaiškinti visas aplinkybes, susijusias su automobilio įvežimu į Europos Sąjungos teritoriją ir jo pateikimu muitinei, pareikalauti pateikti importo mokesčių sumokėjimą patvirtinančius dokumentus, tačiau šių veiksmų neatliko.

Be to, pagal Įgyvendinimo nuostatų 320 straipsnio a punktą, jeigu būtina nustatyti valstybėje narėje registruotų kelių transporto priemonių su varikliu turimą Bendrijos prekių statusą, tokios transporto priemonės laikomos turinčiomis Bendrijos prekių statusą, jeigu jos turi registracijos numerius ir dokumentus ir šiuose numeriuose ir dokumentuose nurodyti registracijos duomenys aiškiai rodo, kad jos turi Bendrijos prekių statusą. Pareiškėjas Komisijai nepateikė jokių įrodymų, kad ginčo automobilis iki įregistruojant jį Lietuvos Respublikoje buvo registruotas kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje (Prancūzijos Respublikoje). Priešingai, bylos medžiaga, o būtent minėtas transporto priemonės registracijos dokumentas, 2013-10-16 sąskaita faktūra Nr. 44307, 2013-10-22 automobilio perleidimo deklaracija, patvirtina, jog automobilis „BMW X5“ buvo paženklintas Šveicarijos Konfederacijoje išduotu valstybiniu numeriu (duomenys neskelbtini). Svarbu pažymėti, jog Pareiškėjas 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartyje patvirtino, kad J. I. perduodamos transporto priemonės identifikavimo numeris ir kiti duomenys atitinka jos registravimo dokumente nurodytus duomenis.

Taigi atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog byloje nustatytų aplinkybių visuma sudaro protingą pagrindą manyti, kad Pareiškėjas turėjo žinoti, jog įsigijo automobilį, kuris į Europos Sąjungos muitų teritoriją buvo įvežtas neteisėtai. Teigti, jog Pareiškėjas nagrinėjamu atveju elgėsi taip, kaip tokioje pačioje situacijoje elgtųsi *bonus pater familias* – apdairus, rūpestingas ir atidus asmuo, nėra pagrindo.

Komisija, įvertinusi nagrinėjamoje byloje nustatytų aplinkybių ir surinktų įrodymų visetą, daro išvadą, jog mokesčių administratorius pagrįstai konstatavo, jog šiuo atveju yra pagrindo manyti, kad Pareiškėjas turėjo žinoti, jog ginčo transporto priemonė į Europos Sąjungos muitų teritoriją įvežta neteisėtai. Todėl, nustačius abi aukščiau nurodytas kumuliatyvias sąlygas, Pareiškėjas pagrįstai pripažintas skolininku muitinei pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies 3 įtrauką.

Kaip minėta, Pareiškėjas laikėsi pozicijos, kad ginčo transporto priemonę į Bendrijos muitų teritoriją įvežė ne jis, o Prancūzijos įmonė „O.S.A.“, todėl būtent ši įmonė turi būti pripažinta skolininke muitinei dėl neteisėto automobilio įvežimo į Europos Sąjungos teritoriją. Tačiau Komisija nurodo, jog pagal aukščiau paminėto Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalį skolininkais muitinei tampa ne tik asmenys, neteisėtai įvežę importo muitais apmokestinamas prekes, bet ir bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas, taip pat bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai. Taigi nustačius, kad Pareiškėjas įsigijo transporto priemonę ir jos įsigijimo metu, yra pagrindo manyti, turėjo žinoti, kad automobilis buvo įvežtas neteisėtai, jis pagrįstai pripažintas skolininku muitinei.

Pareiškėjas skunde Komisijai apeliavo į tai, kad VĮ Regitra neinformavo Pareiškėjo apie galimai kiliančią prievolę sumokėti muitą ir importo mokesčius. Tačiau Komisija, visų pirma, nurodo, jog VĮ Regitra, vadovaujantis Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2013-03-01 įsakymu Nr. 1V-185 patvirtintų valstybės įmonės „Regitra“ įstatų 10 punktu, neturi prievolės tikrinti, ar transporto priemonė į Lietuvos Respubliką įvežta teisėtai, t. y. ar ji buvo deklaruota muitinėje ir jai įforminta importo deklaracija bei apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai. Antra, kaip jau buvo minėta, Pareiškėjas, prieš įsigydamas ginčo automobilį, elgdamasis taip, kaip turėtų elgtis rūpestingas, apdairus ir sąžiningas asmuo, turėjo pats pasidomėti, ar iš Šveicarijos Konfederacijos atgabentas automobilis buvo deklaruotas muitinėje, ar už jį buvo apskaičiuoti ir sumokėti importo mokesčiai.

Komisija dėl Pareiškėjo argumento ginčo automobilio muitinę vertę nustatyti sandorio vertės metodu, nurodo, jog viena iš esminių sandorio vertės metodo taikymo sąlygų yra tai, jog būtina nustatyti faktišką sumokėtą arba mokėtiną kainą už prekes, parduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, prireikus patikslintą, vadovaujantis Bendrijos muitinės kodekso 32 ir 33 straipsniais (Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalis). Europos Sąjungos Teisingumo Teismas šiuo klausimu yra patikslinęs, kad nors faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina paprastai yra muitinės vertės apskaičiavimo pagrindas (2000-10-19 sprendimo byloje *Sommer*, C-15/99, 22 p.), ši kaina suteikia informacijos, kurią prireikus reikia patikslinti, siekiant išvengti savavališkai nustatytos arba fiktyvios muitinės vertės nustatymo (2013-12-12 sprendimo byloje *Christodoulou* ir kt., C-116/12, 39 p.). Iš tikrųjų sandorio vertė turi atspindėti realią importuotos prekės ekonominę vertę ir būti apskaičiuota atsižvelgiant į šios prekės elementų, turinčių ekonominę vertę, visumą (2010-07-15 sprendimo byloje *Gaston Schul*, C-354/09, 29 p.; 2016-06-16 sprendimo byloje *Euro 2004. Hungary Kft*, C-291/15, 26 p.).

Kadangi Pareiškėjas muitinei nepateikė prekių sandorio vertei pagrįsti reikalingų dokumentų ir duomenų, kaip to reikalauja Bendrijos muitinės kodekso įgyvendinimo nuostatų 178–181 straipsniai, konstatuotina, jog nagrinėjamu atveju muitinė teisėtai ir pagrįstai netaikė Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies nuostatų ir automobilio „BMW X5“ muitinę vertę nustatė, vadovaudamasi Bendrijos muitinės kodekso 31 straipsnio 1 dalimi, naudodama duomenis, kuriuos galima gauti Bendrijoje, t. y. remdamasi VŠĮ „Emprekis“ 2013 m. spalio mėn. elektroniniu žinynu „Autotransporto kainos Lietuvoje“.

Taigi apibendrinant tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog nagrinėjamoje byloje Pareiškėjas pagrįstai pripažintas skolininku muitinei dėl neteisėto prekės – ginčo automobilio, įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją, taip pat pagrįstai šio automobilio muitinei vertei nustatyti netaikytas sandorio vertės metodas.

Tačiau Komisija, įvertinusi visą šiam skundui nagrinėti pateiktą medžiagą, daro išvadą, jog nagrinėjamu atveju yra pagrindo manyti, kad mokesčių administratoriaus nustatyta skola muitinei – 446 Eur muitas, 1 031 Eur PVM, 264 Eur PVM delpinigiaiai ir 148 Eur maito bei importo PVM bauda, privalo būti registruota keliems asmenims.

Skolininkas pagal Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 12 punktą – bet kuris asmuo, privalantis sumokėti skolą muitinei. Skola muitinei suprantama, kaip asmens prievolė sumokėti pagal galiojančias Bendrijos nuostatas atitinkamoms prekėms taikomų importo muitų (importo skola muitinei) arba eksporto muitų (eksporto skola muitinei) sumą (Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 9 punktas). Pagal Bendrijos muitinės kodekso 4 straipsnio 10 punktą importo skola muitinei (importo muitų) apima muitus ir muitams, mokamiems už importuojamas prekes, lygiaverčio poveikio privalomuosius mokėjimus.

Neteisėto prekių įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją atveju skola muitinei neišvengiamai atsiranda pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnį. Pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalį, kai skola muitinei atsiranda neteisėtai įvežus į Bendriją prekes, skolininkais laikomi: asmuo, neteisėtai įvežęs tokias prekes, bet kurie asmenys, dalyvavę neteisėtai įvežant prekes ir žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad toks prekių įvežimas neteisėtas, ir bet kurie asmenys, įsigiję arba laikę atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinoję arba, yra pagrindo manyti, turėję žinoti, kad prekės buvo įvežtos neteisėtai. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktiką iš šios nuostatos aišku, kad Bendrijos teisės aktų leidėjai siekė plačiai apibrėžti asmenis, laikytinus skolininkais, kai neteisėtai įvežamos importo muitais apmokestinamos prekės, t. y. Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalimi norima plačiai apibrėžti skolininko sąvoką, atsižvelgiant į skolininkų solidarumo taisyklę, nurodytą Bendrijos muitinės kodekso 213 straipsnyje, pagal kurią keli asmenys, turintys sumokėti skolą muitinei, už tokią skolą atsako solidariai. Leidėjas taip pat siekė išsamiai numatyti sąlygas, pagal kurias nustatoma, kas yra skolininkai (2004-09-23 sprendimo byloje *Spedition Ulustrans*, C-414/02, 25 p., 31 p., 39 p.; 2005-03-03 sprendimo byloje *Merabi Papismedov* ir kt., C-195/03, 38 p.).

Kaip minėta, nagrinėjamoje byloje nustatyta, kad ginčo automobilį „BMW X5“, kuris iki registracijos Lietuvos Respublikoje buvo registruotas Šveicarijos Konfederacijoje, iš Šveicarijos įmonės „S“ SA pagal naudotos transporto priemonės pirkimo sutartį 2013-10-17 įsigijo Prancūzijos įmonė „O.S.A“. „O.S.A“ 2013-10-16 išrašė sąskaitą faktūrą Nr. 44307 Pareiškėjui dėl transporto priemonės „BMW X5“ pardavimo, ją perleidžiant 2013-10-22 pagal automobilio perleidimo deklaraciją. Pareiškėjas automobilį „BMW X5“ 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutartimi pardavė J. I. J. I. vardu VĮ Regitrai 2013-11-27 buvo pateiktas prašymas dėl transporto priemonės registracijos, be minėtos 2013-11-27 pirkimo–pardavimo sutarties ir draudimo liudijimo (poliso) pateikiant transporto priemonės registravimo Šveicarijos Konfederacijoje dokumentą Nr. 600797165. Automobilis VĮ Regitrai buvo pateiktas su Šveicarijos Konfederacijos (CHE) valstybinio numerio ženklu (duomenys neskelbtini). Minėta transporto priemonė Bendrijos muitų teritorijoje (Lietuvos Respublikoje) buvo įregistruota J. I. vardu. Taigi nustačius šias faktines aplinkybes, darytina išvada, jog mokesčių administratorius nepagrįstai nevertino ir netyrė dėl Prancūzijos įmonės „O.S.A“ ir J. I. pripažinimo skolininkais muitinei pagal Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalį dėl neteisėtai į Europos Sąjungos teritoriją įvežtos ginčo transporto priemonės. O tai nesuderinama su Bendrijos muitinės kodekso 202 straipsnio 3 dalies

nuostatomis ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika plačiai apibrėžti asmenis, kurie gali būti pripažinti skolininkais muitinei dėl neteisėtai į Bendrijos muitų teritoriją įvežtų importo muitais apmokestinamų prekių. Todėl Komisija, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, daro išvadą, kad šioje mokesčio ginčo nagrinėjimo stadijoje sprendimo iš esmės priimti negalima, nes yra būtina nagrinėjamu atveju tinkamai kvalifikuoti skolininkus muitinei dėl neteisėtai iš Šveicarijos Konfederacijos įvežto automobilio ir tik tada registruoti skolą. Šios nagrinėjamoje byloje svarbios aplinkybės gali būti nustatytos tik perdavus bylą iš naujo nagrinėti Muitinės departamentui, nes joms išsiaiškinti būtina surinkti naujus įrodymus. Dėl šios priežasties Muitinės departamento 2016-05-11 sprendimas Nr. 1A-191 naikintinas, o Pareiškėjo skundas perduotinas Muitinės departamentui nagrinėti iš naujo.

Pabrėžtina, kad MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punktas, numato, jog Komisija gali perduoti skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Taikant šią teisės normą, būtina atsižvelgti į MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punkto nuostatų aiškinimą, suformuluotą LVAT 2008-02-14 nutartyje, priimtoje administracinėje byloje Nr. A-438-163/2008, taip pat 2009-05-04 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-438-563/2009. Šiose nutartyse LVAT konstatavo, kad „Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 5 punkte, nustatyta elgesio taisyklė, leidžianti Mokesčių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės perduoti skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo, yra tinkamai pritaikoma tik tuomet, kai tokiam sprendimui priimti egzistuoja teisinis pagrindas. Paprastai toks pagrindas atsiranda, kai yra nustatomos teisiškai reikšmingos aplinkybės, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio ginčo. Tokia situacija gali susidaryti dėl padarytų esminių procesinių teisės normų pažeidimų padarymo, kurių negalima pašalinti kitu būdu, kaip tik pakartojus iš naujo atitinkamas administracines procedūras, arba nepilnai ištyrus visas reikšmingas bylai aplinkybes, be kurių yra negalimas pagrįsto sprendimo priėmimas ir kt.“. Taigi, kaip yra pažymėjęs LVAT, MAĮ 155 straipsnio 4 dalies 5 punkto nuostatų taikymas ir skundo perdavimas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo yra galimas tik tais atvejais, kai būtina naujai atlikti tam tikrus mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus objektyvius veiksmus, susijusius su teisiškai reikšmingų aplinkybių, kurios trukdo priimti teisėtą bei pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokesčio ginčo, pašalinimu (pavyzdžiui, iš naujo pakartoti tam tikras administracines procedūras, surinkti papildomų įrodymų, ištirti nenagrinėtas faktines aplinkybes, įrodymus ir pan.).

Kaip jau buvo konstatuota, nagrinėjant šį mokesčio ginčą nebuvo ištirtos visos reikšmingos bylai aplinkybės, todėl akivaizdu, kad šio pažeidimo negalima pašalinti kitu būdu, kaip tik perdavus ginčą iš naujo nagrinėti centriniam mokesčių administratoriui.

Komisija, atsižvelgdama į tai, jog Muitinės departamento 2016-05-11 sprendimo Nr. 1A-191 nurodymas sumokėti importo mokesčius ir su šiais mokesčiais susijusias sumas nebuvo patvirtintas, Pareiškėjo prašymas atleisti jį nuo PVM delspinigių ir mūto bei PVM baudos mokėjimo šioje mokesčio ginčo nagrinėjimo stadijoje nenagrinėtinas.

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į išdėstytus motyvus, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-05-11 sprendimą Nr. 1A-191 ir Pareiškėjo skundą perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprenddami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosylienė